

Molly Brownová - Špatné načasování

(Bad Timing)

*"Cestování časem nepatří mezi
exaktní vědy. Bádáme-li
v této oblasti, objevíme mnoho
paradoxních jevů."*

Samuel Colson (* 2301 - + 2197)

Alan se vřítíl klenutým průchodem, aniž by přitom jediným pohledem zavadil o nápis nahoře v oblouku. Bylo pondělí ráno a on zase přišel pozdě. Často se zabýval myšlenkou, že čas je bodem v prostoru. Moc se mu to nezamlouvalo. Znamenalo to, že právě v takovém jednom bodě je vždy pondělí ráno a on tam stále přichází pozdě do práce, kterou nenávidí. A vždy to tak bylo. A vždycky bude. Pokud se někdo do toho nevloží. To ale bylo přísně zakázáno.

"Svaté kontinuum," zvolal Joe zvaný Dvouprsták, když kolem něj Alan spěchal zaregistrovat svůj otisk dlaně dřív, než přijde o další půlhodinovou částku ze své výplaty. "Nevěřil bys, co jsem našel v literární sekci!"

Alan prudce přitiskl dlaň. Ze zaznamenávacího zařízení se vzápětí ozval kovový hlas: "Zaměstnanec číslo 057, oddělení archívu, Alan Strong. Opožděn o třicet minut a sedm celé dvě vteřiny. Odečten hodinový kredit."

Alan pokrčil rameny a vrátil se nazpět k Joeovi. "Když už nedostanu zapláceno, můžu si s klidem dát trochu tekutého kofeinu. Tak mi tedy řekni, cos našel."

"Tak teda, dělal jsem pořádek v uložených časopisech -dobře víš, jaký je tam binec - a narazil jsem na tenhle časopis. Hned mě napadlo, co zrovna ten tu dělá? Je to něco z dvacátého století, jmenuje se Ženské tajnosti. Jsou tam vzory na pletení, různé recepty a příšerně sentimentální povídky. Jako tahle: 'Prudce ji popadl, až jí na jemné bílé kůži vyvstaly tmavé skvrny, a strhl ji na svou ocelově pevnou hrud.' A tak dál. Myslel jsem, že se tam časopis dostal omylem a málem jsem ho taky vyhodil. Pak jsem si ale všimnul názvu povídky. 'O lásce, jež překonala čas'. Uvědomil jsem si, že tohle musí být důvod, proč ho tam mají. Kouknul jsem se na to blíž a, můj ty principe, bylo mi na..." Zkřivil obličej a významně si přitiskl ruku na hrdlo. "Stejně si ale myslím, že by sis to měl přečíst."

"Proč?"

"Protože je to o tobě."

"Na legrácky si tě užije, Joe. Málem jsi mě dostal."

"No fakt, myslím to úplně vážně! Koukni se na tu zatracenou věc. Je to od nějaký Cecílie Walkerový. Napsaný tím komickým jazykem, který tenkrát používali. V každém případě je to příšerný. Ale ten chlap v povídce jsi jasně ty."

Alan mu nevěřil ani slovo. Joe byl šprýmař. Byl jím ostatně vždy a všude. Alan měl stále v živé paměti, jak mu Joe na jednom večírku zamíchal do pití halucinogen kombinovaný s jakýmsi afrodiziakem a on se pak úplně znemožnil bláznivým výstupem se sekční šéfovou. Přivřel oči a celý se otrásl. Joe mu podával časopis.

Jako všechny nejstarší dochované věci z papíru byl časopis napuštěn konzervující látkou a jednotlivé listy opatřeny průsvitnou ochrannou vrstvou. Stránky odporně páchly po chemikáliích a měly tendenci se slepovat. Alanovi tak chvíli trvalo, než našel stranu, kterou hledal. Oči mu sklouzly na kreslený obrázek znázorňující pár ve vášnivém, přesto však cudném objetí. Pustil se poslušně do čtení.

Všechno se točilo kolem krásné, ale osamělé ženy, která stále žije v rodném domku a sní o

naplnění svých tužeb. Jednoho dne někdo zaklepe na dveře. Žena otevře a před ní stojí záhadný cizinec. Je hezký a vysoký a vyzařuje z něj podmanivé kouzlo úžasné silné osobnosti.

Alan se spokojeně uchechtl.

O několik odstavců dál potom oba večerí ve světle svíček a muž vypráví, že přišel z daleké budoucnosti, kde se cestování časem stalo skutečností. Ukáže se, že pracuje v oddělení archivu Colsonova Institutu pro výzkum času.

Alan se přestal usmívat.

Muž pokračuje a říká, že cestování časem je povoleno pouze některým lidem. Ti však v žádném případě nemohou nikde zasahovat, jsou pouhými pozorovateli. Potom se ženě svěřá, že on k takové cestě nebyl vyškolen - stroj času ukradl, když jednou v noci tajně vnikl do laboratoře. Ona se ho zeptá proč, načež dostane odpověď: Vy jste tím důvodem, Klaudie. Podnikl jsem to kvůli vám. Četl jsem povídku, kterou jste napsala a pochopil, že je o nás dvou. O mně a o vás. Pátral jsem v archivu a našel vaši podobiznu. Uvědomil jsem si, že vás miluji. Odjakživa a navždy."

"Ale Alane, já jsem nikdy žádnou povídku nenapsala."

"Napíšete, Klaudie. Určitě."

A Alan v povídce dál podrobně popisuje výzkumný projekt včetně archivu. Žena je zvědavá, jak žijí lidé ve dvacátém čtvrtém století. A on ji seznámí s nejmenšími podrobnostmi svého příbytku.

Při zmínce o Neuro-Erogetronu se Alanovi zježily vlasy na hlavě. Nikdy nikomu neřekl, ani Joeovi, že si ho koupil.

Děj dále překypuje vášnivými obětími mužných paží s následným spočinutím ženského těla na ocelové pevné hrudi, množstvím žhavých pohledů a vroucích polibků. Následuje svatba a závěrečné "a šťastně žili až do smrti". To vše se odehrává v jednom bodě ve vesmíru. Jednou provždy.

Alan zavřel časopis a podíval se na datum na obálce. 14. března 1973.

Zachvěl se. Rukou si setřel pot z čela. Když vzhlédl, všiml si, že nad ním stojí Joe.

"No, doopravdy bys to neudělal, vid'?" poznamenal Joe. "Dobře víš, že bych ti v tom musel zabránit."

Cecílie Walkerová stála před zrcadlem ve své ložnici a prohlížela se ze všech stran. Ještě jednou látku v pase zarolovala a ujistila se, že obě strany sukně jsou stejně dlouhé. Fajn. Teď vypadala jako skutečná minisukně. Nezbyvalo než se dostat z domu, aniž by si jí matka všimla.

Cecílie postávala v obchodě s gramofonovými deskami a váhala, zda má opravdu celé své kapesné utratit za nové album Monkees. Milovala Petera Torka, byl tak senzační. Vtom do prodejny vstoupil Tommy Johnson následován Rogerem Hanleyem. "Čááu, Cecetko! To zírám, tys ztratila spodní kus šatů?"

Ti kluci ze školy jí šli tak na nervy. Vyšla z krámu a zamířila dolů na hlavní ulici, jež vedla k domu její přítelkyně Candy. Vůbec si nevšimla vysokého blondáka na druhé straně ulice. Neslyšela, ani když zavolal její jméno.

Jakmile Joe odešel na oběd, Alan se obrátil ke stěně nad svým stolem a řekl: "Žádám kartotéku: Spisovatelé, beletrie, dvacáté století, písmeno W."

"Vyhledávám," ozvalo se ze stěny. "Soubor nalezen."

"Žádám biografii: Walkerová, Cecílie."

"Vyhledávám. Biografie nalezena. Zobrazit? Ano - ne."

"Ano."

Před Alanem se v úrovni očí rozsvítila část stěny ve velikosti televizní obrazovky. Naklonil se dopředu a četl: *Walkerová Cecílie, narozena r. 1948 v Danvillu, stát Illinois, USA. Zemřela r. 2037. Vydaná díla: "O lásce, jež překonala čas", březen 1973. Klasifikováno: průměrné.*

"Nějaká další publikovaná díla?"

"Vyhledávám. Další nebyla nalezena."

Alan pohlédl na časopis, který mu ležel na klíně.

"Nerozumím ", řekla Klaudie a prosebně se mu zadívala do hlubokých modrých očí. Jak v hladině azurového moře se v nich zrcadlila nedozírná hloubka citu, který k ní choval. Jen k ní jedině. "Jak je možné cestovat napříč časem?"

"Pokusím se to celé zjednodušit", odpověděl a přitáhl si ji těsně k sobě. Zhluboka se nadechla. Její smysly zasáhlo podmanivé fluidum jeho mužského těla. Vzdychla a hlava jí spočinula na jeho rameni. "Představ si, že celý svět je jako provázek. A každý bod na tomhle provázku je okamžikem ve vesmíru, je zlomkem času. Ale místo toho, aby byl tenhle provázek napnutý v rovné přímce, různě se vine, zamotává a časově se vrství. Jediné, co tedy musíš udělat, je přemístit se z jednoho bodu na druhý."

Alan překvapením sražil čelo.

"Kartotéka?"

"Čekám."

"Žádám další údaje o Walkerové Cecílii: Vzdělání, rodinné zázemí."

"Vyhledávám. Nalezeno. Zobrazit? Ano –"

"Ano!"

Walkerová Cecílie. Vzdělání: absolventka Lincolnovy střední školy, Danville 1967. Rodiče: otec Walker Matthew, automechanik, zemřel 1969. U matky žádné údaje.

Alan přikývl. Minimální odborné vzdělání, v rodině nikdo vědecky nepracoval. Jak toho potom mohla tolik vědět?

"Žádám informaci o vizuální podobě zjišťované osoby. Pokud možno na displej."

Objevila se mrknutím oka a přes stůl se na něj usmívala. Měla na sobě podivné oblečení. Různobarevné triko jí končilo nad pasem a tmavomodré kalhoty byly zase střiženy v pase tak nízko, že jí odhalovaly pupek. Pod koleny byly podkasány tak, že splývavá látka vytvářela jakési obrovské splasklé balóny. Zato její obličej byl půvabně lemován dlouhými tmavými vlasy, které jí padaly na ramena a splývaly až do pasu. Měla karmínově rudé rty a neobyčejné oči. Alan takové oči ještě nikdy nespatřil. Úžasně veliké, zelené oči. Byla krásná. Přečetl si průvodní text: *Walkerová Cecílie. Autorka románu Týkajícího se teorie cestování časem, Fotografická podoba přibližně z roku 1970.*

"Potřebuji další údaje, informace osobního charakteru, stav," promluvil opět ke stěně. "Na displej."

Walkerová Cecílie provdána za Alana Stronga.

"Kdy přesně?"

Bez data.

"Biografické údaje o manželovi. Strong Alan?"

Žádné.

"Fotografickou podobu znovu zobrazit. Zvětšit." Několik minut neodtrhl Alan od stěny oči. "Vytisknout," řekl posléze.

Už mi zbývá jen půl bloku, pomyslíla si žena a dál se v chůzi potýkala s dvěma taškami plnými potravin. Slunce stálo vysoko na obloze a z růží paní Hendersonové bydlící o tři vchody dál se linula vůně, která se příjemně nesla vzduchem. Zenu nic z toho ale netěšilo. Ze slunce jí bylo jen horko a ze syté vůně květin se jí dělalo až nevolno. Těhotenství neprobíhalo lehce, ale díky Bohu už brzy bude všechno za ní.

Byla zvědava, kdo je ten muž, co stojí u nich vpředu na verandě. Podle jeho oranžové kombinézy

usoudila, že by to mohl být nový mechanik z manželovy garáže. Je hezký, pomyslí si a v tu chvíli si přála, aby nevypadala, jako když pod šaty ukrývá kouli od kuželníku.

"Promiňte," řekl muž a vyšel jí vstříc, aby jí pomohl s taškami. "Hledám Cecílii Walkerovou."

"Jmenuji se Walkerová," odpověděla žena. "Ale Cecílii žádnou neznám."

"Cecílie," opakovala si pro sebe, když muž odešel. "Hezké jméno."

Alan se rozhodl, že bude pracovat pozdě do noci. Joe odcházel jako obvykle. Rozloučil se s tím, že se nazítří sejdou.

"Jo, zítra," broukl Alan.

Počkal, až Joe odejde. Potom vyndal ze šuplíku stolu vytištěnou fotografii Cecílie Walkerové a dlouze se na ni díval. Co věděl o téhle ženě? Jen to, že je autorkou publikované, přestože dosti špatné povídky, a že je tou nejhezčí bytostí, jakou kdy viděl. Samozřejmě že to, co k ní cítil, muselo být každému k smíchu. Vždyť byla mrtvá víc než tři sta let.

A přece tu určité řešení bylo.

Alan nemohl sám uvěřit tomu, co ho to napadlo. Vždyť to bylo šílenství. Chytili by ho a vyhodili z práce. Potom si uvědomil, že by o tom přece nemohl číst, pokud to všechno sám nepodnikl. A úspěšně. Rozhodl se, že se na povídku ještě jednou podívá.

Časopis zmizel. Vyhledal si postupně beletrii, dochované publikace z papíru, 20. století, úsek časopisů, americké výtisky. Police byly plné titulů jako Úžasné příběhy, Šokující povídky, Analog, Tajuplné historky. Nalezl Isaac Asimov's Science Fiction Magazine, ale ani jednu kopii Ženských tajností.

A je to, řekl si. Není tu. Z toho plyne, že jsem něco takového nikdy nepodnikl. Možná je to tak lepší. Pak si ale pomyslel, že pokud se to nikdy nestalo, proč potom povídku hledá? Nemohl by přece o ní vědět. Hlavou mu probleskla myšlenka.

"Kartotéka," řekl. "*Žádám* informaci: vypůjčené časopisy."

"Zobrazit?"

"Ne, sdělit."

"Ženské tajnosti, ročník 1973. Šokující po..."

"Zbytek vynechat. Kdo si je vypůjčil?"

"Vyhledávám. Vypůjčeno Kontrolou projektu. Převzal Joe Dvouprsták."

Tak z Kontroly si ho už vyhmátli! Musí okamžitě jednat, jinak bude pozdě.

Překvapilo ho, jak snadno se dostal do laboratoře. Stačilo vstoupit. Všechny stroje byly seřazeny podél jedné stěny. Nebyl tam nikdo, kdo by mu zastoupil cestu. Nasedl na nejbližší stroj. Prvotní model vyvinutý Samuelem Colsonem vypadal jako anglická telefonní budka (jeho autor se nechal inspirovat nápadem se starého televizního seriálu *Dr Who*), byl ale příliš nápadný a také hrozně těžký. Jeho vývoj tedy pokračoval a poslední modely se už vyznačovaly lehkostí, byly sklápovací a vypadaly přesně jako skládací kola (zároveň tak i mohly sloužit). Řídící panel byl ukrytý v proutěném košíku.

Žádný mechanismus nebyl označen nápisem. Alan zkusil zmáčknout jeden knoflík. Nic se nedělo. Zkusil další. Stále nic. Seskočil a hledal návod. Někde tu musel být. Zrovna prohledával stůl, když se otevřely dveře.

"Myslel jsem si, že tě tu najdu."

"Joe! Já... víš... právě jsem..."

"Moc dobře vím, Alane, co děláš. Ale nebudeš to moci dokončit. Je to proti všem pravidlům institutu. Tohle ti ale nemusím říkat. Kdo ví, co bys všechno mohl vyvést, kdyby ses zapletl do minulosti."

"Ale Joe, vždyť mě znáš. Nic nevyvedu. Nebudu dělat nic, co by se nějak dotklo historie. Přisahám. Jen ji chci vidět, to je všechno. Kromě toho, vždyť se to celé už přihodilo. Jinak by sis to přece v tom časopise nemohl přečíst. A nezapomeň, žeš to byl ty, kdo mi ho ukázal! Nebýt tebe, nikdy bych se o ní nedozvěděl! Takže když teď odcestuju, tak jen díky tobě."

"Promiň Alane, ale mám to na starost i tady. Tak mi nedělej potíže a pojď sem."

Joe k němu udělal pár kroků. V rukou držel pouta. Pokus o krádež majetku institutu byl těžkým zločinem, který se trestal pětiletým uvězněním bez možnosti příjmu. Alan popadl nejbližší kolo a mrštíł ho Joeovi přímo na hlavu. Stroj se rozlétl na kusy. Joe se v bezvědomí skácel na zem. Alan se sklonil a nahmatal mu puls. Bude v pořádku. "Promiň Joe. Musím to udělat. Kartotéka!"

"Ano."

"Vyhledat: manuál k používání stroje..." přejel pohledem číslo na řidítkách, "cestovní model Colson 44B."

"Vyhledávám. Nalezeno. Zobrazit?"

"Ne. Jen vytisknout. Spěchá."

Tiskla se teprve pátá strana, když Alan uslyšel rychlé kroky. Pět stran bude muset stačit.

Drahá Cher,

Jmenuji se Cecílie Walkerová a všichni moji kamarádi říkají, že vypadám úplně jako ty. Tedy, skoro. Důvod, proč Ti píšu, je následující: Chodím teď do posledního ročníku na střední škole a nikdy jsem vážně nechodila s žádným klukem. S několika jsem to zkoušela, ale vždycky hned chtěli jen to jedno. Myslím, že víš co. Stále věřím, že někde musí být ten pravý. Ale dosud jsem ho nepotkala. Když jsi poznala Sonnyho, byla to láska na první pohled?

Alan seděl na lavičce v londýnském parku a v ruce měl úvodní stránky manuálu. Pokoušel se zjistit, kde udělal chybu. Pod údajem "Místo" byl odkaz "Viz str. 29". To je bezvadný, pomyslel si. A já nemám tušení, v kterém jsem roce. Pokaždé, když se zkoušel někoho zeptat, dotýčný se na něho divně podíval a rychle zmizel. Složil tedy kolo a šel dál pěšky. Za chvíli uviděl stánek s novinami. Přečetl si datum: 19. července 1998. Alespoň je ve správném století.

Vrátil se do parku a sedl si rozkročmo na kolo. V ruce držel část návodu. Vraštil čelo a přemýšlel, co by se stalo, kdyby pootočil zprava doleva jedním z ciferníků.

"Nemůžeš nastartovat kolo, kamaráde?" křikl někdo nablízku. "Zkus nějakou zaklínači formuli, pak třeba i vzlítneš!"

"Díky, vyzkouším to," zavolal Alan tím směrem a zmizel.

"Jsem pirátem z tamhleté lodi," promluvil k ní muž s páskou přes oko, "a na poklady jsem si už zvykl. Ale to ti, děvče, povídám, takovou perlu jako ty jsem ještě neviděl."

Cecílie vzdychla a přetrhla papír v půli. Kousla se do rtu a začala znovu.

"Procestoval jsem mnoho galaxií, Madeleine," signalizoval Mimoszemšťan. "Ale s tebou se žádná živá hmota nedá srovnat."

"Ne, prosím vás, ne," úpěnlivě prosila Madeleine, když se po ní Mimoszemšťan natáhl a strhl si ji na svou ocelově pevnou hrud'.

Ve dveřích se objevila matka. "Co děláš, zlato?"

Cecílie upustila pero a bleskurychle položila blok popsanou stranou dolů. "Domácí úkol, mami."

První věc, kterou si Alan uvědomil, bylo, že se ocitl uprostřed pole. Do Danvillu si stopnul nákladní auto. Řidič se ho neustále na něco vyptával. Počínaje znalecky položenou otázkou "Pracuješ u pumpy?" až po tápavě "Co jsi vlastně zač, cizinec?" Když se pak zeptal "Co to má s sebou za věcičku?" a dostalo se mu odpovědi, že "věcička" je skládací kolo, začal si mumlat něco o tom, na co všechno lidé neprijdou a že jeho skvrně teď takové bude určitě chtít.

V danvillském telefonním seznamu bylo hned několik Walkerů. Když konečně našel ten správný dům, Cecílie právě slavila své třetí narozeniny.

Zajel za roh a prozkoumal stránky z manuálu. Potom nastavil stroj na režim "Rychle vpřed".

Než znovu vykročil k domu, složil stroj a ukryl ho za keř. Dům byl veliký, natřený nazeleno. Přesně jako v povídce.

V zahradě stála jabloň. I ta byla v povídce. Houpací lavice na verandě se lehce pohupovala v svěžím letním vánku. Zaslechl cvrčky, vnímal zpěv ptáků. Všechno bylo právě tak, jak to četl v časopise/Vykročil pěšinkou k domu. Nervózně si odkašlal a rukou odhodil z čela neposlušnou kadeř vlasů. Přesně takový pohyb popisovala Cecílie Walkerová ve své povídce. Zhluboka se nadechl a zaklepal na dveře. V domě nastal pohyb. Zaslechl klapot vysokých podpatků na dřevěné podlaze a šustot šatů.

"Prosím?"

Alan na ni překvapeně zíral. "Ustříhla jste si vlasy," vypravil ze sebe.

"Cože?"

"Vaše vlasy. Dřív vám splývaly až do pasu, teď je máte zastřižené."

"Znám vás?"

"Poznáte," odpověděl. Přesně tak odpověděl v povídce.

Teď se měla na něho podívat a s bušícím srdcem si uvědomit, že to je muž, o kterém celý život snila. Místo toho pohlédla na jeho oranžovou kombinézu a rukou se lehce dotkla čela: "Vy jste z garáže! Jasně, Mack mi říkal, že pošle nového chlapíka." Podívala se směrem na ulici. "Kde ale máte odtahové auto?"

"Co kde mám?" O žádném odtahovém autě nebylo v povídce "O lásce, jež překonala čas" ani slovo. Žena na něho překvapeně zírala, viditelně zmatená. Alan na ni civěl stejně bezradně. Začínal uvažovat, jestli se nespletl. Pak si ale všiml těch očí, ještě větších a zelenějších, než si kdy mohl představit. "Svaté kontinuum", řekl nahlas. "Prosím?"

"Promiňte. Ale to seznámení s vámi působí tak extaticky."

"Pane, nerozumím vám ani slovo." Cecílie si uvědomovala, že by mu měla říct, aby šel pryč. Nebyl zřejmě normální. Měla by zavolat policii. Něco jí v tom ale bránilo. Vzrůstal v ní nejasný pocit, že ho odněkud zná. Kde už ho jen viděla?

"Promiňte," opakoval Alan. "Nemluvím zrovna jako rodilý Američan. Víte, přijel jsem z anglicky mluvící Evropy."

"Anglicky mluvící Evropy?" opakovala Cecílie. "Máte na mysli Anglii?"

"Ne tak docela. Nemohl bych jít dál? Všechno vám vysvětlím."

Pustila ho dovnitř. Současně ho ale varovala, že pokud ji sousedé uslyší křičet, přiběhnou jí s puškami na pomoc. Také ho upozornila, že má černý pás v kung-fu. Alan přikývl a následoval ji do domu. Vrtalo mu hlavou, kde je Kungfu a proč si tam nechala svůj pásek.

Uvedla ho do obývacího pokoje a požádala, aby se posadil. Usedl na pohovku potaženou červeným sametem a s posvátnou bází si prohlížel takové cennosti jako černobílou televizi s anténou zahnutou do tvaru zajecích uší, papírové tapety s květinovým vzorem, telefon s kulatým číselníkem a police s nenakonzervovanými knihami. Zvedla jednu dřevěnou židli a poponesla si ji na druhou stranu pokoje. "Tak tedy," řekla, když si sedla. "Poslouchám."

Alanovi se zdálo, že by bylo lepší, kdyby si povídali ve světle svíčky někde v restauraci. Tak to probíhalo v povídce. Přesto se pustil do vyprávění. Nic nevynechal. Doslovně citoval některé části povídky. Byly to ty pasáže, v nichž ho popisovala jako skvělého milence, o kterém celý život snila.

Když skončil, vyloudila na tváři ledový úsměv.

"Takže vy jste podnikl celou tu cestu z budoucnosti, jen abyste navštívil moji maličkost. To zní krásně."

Můj ty principe, řekl si pro sebe Alan. Vysmívá se mi. Určitě si myslí, že jsem blázen a možná i nebezpečný. "Vím, zní to bláznivě," podotkl.

"Ale vůbec ne," řekla a pevně stiskla opěradla židle. Viděl, jak jí zbělely prsty.

"Prosím vás, nebojte se mě. V životě bych vám neublížil." Vzdychl a přitiskl si ruku na čelo. "Když v té povídce to bylo všechno úplně jinak."

"Ale já jsem nikdy žádnou nenapsala. Tedy jednou jsem to zkoušela, ale nedostala jsem se dál než na druhou stranu."

"Napíšete ji, uvidíte. Vždyť vyšla až v roce 1973."

"Víte ale, že se píše rok 1979?"

"COŽE?"

"Vypadá to, že jste hmátl trochu vedle," poznamenala. Hlava mu sklesla. Dal jí do dlaní a zasténal. Podepřela si bradu a tiše ho pozorovala. Teď už jí tak nenaháněl strach. Vypadal jako blázen, to ano, ale ne nebezpečný. Za jiných okolností by se jí možná zdál i přitažlivý. Zvedl hlavu a podíval se na ni. Ve tváři měl smutný úsměv, ale v očích mu to chlapecky jiskřilo. Na chvíli se jím skoro nechala unést... Narovнала se na židli.

"Podívejte se," znovu promluvil. "Tak jsem tu o pár let později. Hlavní je, že jsem vás našel. A co když povídka vyjde trochu později. To by šlo změnit. Nevidím v tom žádný velký problém. Je to jen trochu jinak načasované."

"Promiňte," řekla Cecílie. "Ale já si myslím, že tady hraje správné načasování moc důležitou roli. Pokud by něco z toho mělo aspoň trochu smysl, což nemá, musel byste tu být už někdy předtím. Sám jste řekl, že povídka vyšla v roce 1973. A pokud se zakládala na tom, co se skutečně stalo, musel byste se tu objevit už mnohem dřív."

"Ale já už jsem tu byl dřív. Bohužel až příliš brzo."

Cecílie překvapením široce rozevřela oči. "Co to povídáte?"

"Říkám, že už jsem tu byl. Setkal jsem se s vámi. Také jsem s vámi mluvil."

"Kdy?"

"To si nebudete pamatovat. Byly vám zrovna tři roky a vaši rodiče pro vás pořádali na zahradě malou oslavu. Samozřejmě jsem si svůj omyl hned uvědomil. Vysvobodil jsem se malou lží. Řekl jsem vaší matce, že jsem jen zaskočil omluvit své dítě, které onemocnělo a nemohlo přijít. Bylo víc než jisté, že na to nikdo nepřijde. 'To musíte být otec malého Samuela', řekla vaše matka a pozvala mě dál. Chtěl jsem hned odejít, ale váš otec mi nabídl pivo a začal mi něco vykládat. Mluvil o nějakém baseballu. Neměl jsem pro vás ani dárek..."

"Ale dal jste mi růži a řekl mamince, aby mi ji vylišovala v knize. Aby mi zůstala navždycky."

"Vy si to pamatujete."

"Počkejte tady. Nehýbejte se." Vyskočila ze židle a běžela po schodech nahoru. Slyšel odtamtud nejrůznější zvuky. Otvírání a zavírání dveří, šustění papíru. Zpřehazovala kde co. Když se vrátila, svírala v náruči několik knih. Tváře jí zčervenaly rozčilením a v obličeji měla šmouhy od prachu. Čile usedla na zem a knihy rozprostřela před sebe. Alan k ní chtěl přejít. Okamžitě mu přikázala, aby zůstal tam, kde je. Jinak, že bude křičet. Znovu tedy usedl.

Otevřela první knihu a Alan uviděl, že to není skutečná kniha. Bylo to fotografické album. Tiše ji pozoroval. Rychle obracela stránky, pak album odložila. Rozčileně tak prolistovala tři alba, než našla to, co hledala. Nevěřicně zůstala koukat na zažloutlou stránku. Potom vzhlédla k Alanovi. "Tomu

nerozumím," řekla a očima sklouzla zpět na vybledlou černobílou fotografii nalepenou na papír značnou vrstvou lepicí pasty. Nahoru někdo připsal inkoustem: Cecíliiny třetí narozeniny, 2. srpna 1951. Na fotografii byl její otec, nyní už deset let mrtvý, ale tehdy mladý a usměvavý, jak podává láhev piva jinému mladému muži. Vysokému blondákovi v oblečení, Jake nosí obsluha u pumpy. "Ani za mák tomu nerozumím."

Postrčila k Alanovi po podlaze album. "Vůbec jste se nezměnil. Máte i to samé oblečení."

"Schovala jste si růži?"

Přešla k dřevěnému sekretáři a vyndala z něho tenkou knížku v tvrdých deskách s názvem Moje první čtení. Otevřela ji a ukázala mu suchou, vylišovanou květinu. "Tak přece jenom nelžete," řekla a hned pokračovala. "Je to všechno pravda. Riskoval jste, abyste mě našel. Jsme si souzeni a nic, dokonce ani čas, nás nemůže rozdělit."

Alan přikývl. To znělo přesně jako v "Lásce, jež přemohla čas".

"Ty syčáku," řekla.

Alan vyskočil. Něco takového si z povídky nepamatoval. "Co prosím?"

"Syčáku", řekla znovu. "Ty syčáku jeden!"

"Já...já nechápu."

Vstala a začala přecházet po místnosti. "Tak ty jsi ten pravý, co? Ten, s kterým bych byla šťastná až do smrti, starostlivý, plný pochopení a skvělý v posteli. A ty ses rozhodl, že se tu teď objevíš. No to je prostě skvělé!"

"Co se děje?" zeptal se Alan.

"Co se děje?" opakovala po něm. "On se mě ptá, co se děje! Já ti tedy řeknu, co se děje. Před čtyřmi týdny jsem se vdala, ty jeden hnusnej ničemo!"

"Vdala?"

"Přece to říkám jasně."

"To nemůže být pravda. Měli jsme spolu být dokonale šťastni v jistém bodě ve vesmíru. Bodě, který jednou provždy existuje. Takhle se to celé hroutí."

"Celé roky... celé ty roky. Víš, na střední škole to bylo pro mě peklo. Byla jsem jediná ve třídě, která si nedomlouvala rande na školní večírek. Kde jsi u všech všudy byl? Celou tu dobu, co jsem seděla doma a málem si vybrečela oči? Všechny ty sobotní večery a noci, co jsem trávila jen sama se sebou? A ještě hůř mi bylo, když jsem v noci pracovala v Hastingsově baru a obsluhovala všechny ty obchodní cestující, co se snažili předstírat, že na ně doma nikdo nečeká. Proč ses neobjevil, když jsem tě potřebovala?"

"Když já mám jenom prvních pět stránek návodu..." Přešel k ní a uchopil jí za ramena. Nepohnula se. Jemně si ji k sobě přitáhl. Ani teď mu neodporovala. "Podívej," řekl, "je mi to líto, jsem hrozný diletant. Všechno jsem popletl. Ty jsi šťastně vdaná, nikdy jsi žádnou povídku nenapsala... Jednoduše se tedy vrátím tam, odkud jsem přišel. A nikdy se nic z toho nestane."

"Kdo říká, že jsem šťastná?"

"Vždyť ses právě vdala."

Odstrčila ho. "Vdala jsem se, protože je mi třicet a bylo mi jasné, že už nikdy tuhle příležitost mít nebudu. Lidi takhle někdy jednají, představ si. V určitém věku si uvědomí, že teď nebo nikdy... Zatracený chlapec! Kdybys byl jen přišel, když jsi měl!"

"Tobě že je třicet? Svaté kontinuum! Během půl hodiny jsi z batolete vyrostla tak, že jsi starší než já." Všiml si výrazu v její tváři a rychle zamumlal nějakou omluvu.

"Podívej," odpověděla. "Radši jdi. Můj muž tu bude každou chvíli."

"Vím, musím odejít. Je to pro mě ale peklo, protože ta zatracená povídka nelhala! Stačilo, abych se

podíval na tvoji fotografii a hned jsem věděl, že tě miluj u. Vždycky jsem tě miloval. Jen se podívej, takhle pracuje čas. A i když se to celé rozplyne díky paradoxním okolnostem, přísahám ti, že nezapomenu. Někde ve vesmíru je bod, který nám patří. Vím to." Obrátil se k odchodu. "Sbohem Cecílie."

"Alane! Počkej! Ten bod ve vesmíru - chci ho najít. Nemůžeme něco udělat? Myslím tím... mám přece stroj pro cestu časem."

Jsem to ale idiot, ťukl se do čela. Řešení bije do očí a já jsem tak zaslepený, že ho nevidím. "Můj stroj!" Seběhl po schůdkách z verandy. Dole se ohlédl. Stála ve dveřích. "Uvidíme se později," zavolal. Jen to dořekl, hned si uvědomil, že pronesl hloupost. Chtěl říci "Uvidíme se dřív."

Pět mužů sedělo ve stanu z nevydělané zvířecí kůže. Země jejich otců byla ohrožena, a tak svolali sněm, aby to spolu probrali. Jeden z nich zvaný Dunivý Proud obhajoval válku, ale Vraní Stopa varovala: "Bledá tvář má moc hlav a její zbraně jí dávají nečistou výhodu." Letící Pták navrhl, aby rokování přerušili a vykouřili dýmku.

Černý los si přiložil dýmku k ústům a na chvíli zavřel oči. Velký duch jim dá znamení, pokud mají jít do války, prohlásil. Jakmile vyslovil slovo "válka", vynořila se před nimi bílá tvář. Všichni ji spatřili. Tělo muže pokrýval podivný zářivý oděv, jaký nikdy předtím neviděli. Seděl na koni. Zvíře bylo bez masa a kůže, jen jeho stříbrné kosti se blyštěly. Přelud zmizel tak náhle, jak se objevil. Jeho *Jéje!* bylo poselstvím, nad kterým teď budou muset rozjímat.

Nikdo nebyl doma. Počkal tedy na verandě. Byl krásný den. Lehký vánek přinášel vůni růží. Bylo tu určitě příjemněji než v zakouřeném vigvamu.

V dálce se objevila nějaká žena. Hádal, jestli je to ona. Pak ale uviděl, že to nemůže být ta, na kterou čeká. Chuze této ženy byla podivná. I její tělo mělo nepřírozený tvar. Uvědomil si, že žena je těhotná. V době přelidnění to bývalo běžné, ale on sám si nemohl vzpomenout, kdy u nich doma viděl naposledy těhotnou ženu. Muselo to být už hodně dávno. Tázavě se na něho dívala a kolébavě vystupovala po schodech. V rukou se jí pohupovaly dvě papírové tašky. Alanovi se zdála povědomá. Ten obličej přece znal. Vyšel jí vstříc, aby jí pomohl.

"Promiňte," řekl. "Hledám Cecílii Walkerovou."

"Jmenuji se Walkerová," odpověděla žena. "Ale Cecílii žádnou neznám."

Jsem to ale pitomec, pomyslel si Alan. Měl chuť si dát pár facek. Samozřejmě že ji znal. Ta žena byla Cecíliina matka. A jestliže byla těhotná, musel se psát rok 1948. "Zmýlil jsem se," promluvil posléze. "Měl jsem dnes dlouhý den."

Vůně růží se vytratila. Zmizely i listy na stromech. Na zemi ležel sníh a vál silný severovýchodní vítr. Alan si úměrně teplotě přizpůsobil termostat na své kombinéze a seskočil z kola.

"To jsi zase ty," ironicky pronesla Cecílie. "Opět skvěle načasováno." Vážila téměř o deset kilogramů víc a kolem úst a očí se jí tvořily vrásky. Měla na sobě džíny a přes poněkud větší triko tlustou vlněnou vestu. Na nohou měla pantofle s kožešinkou. Prohlížela si ho odshora dolů. "Ty vůbec nestárneš, co?"

"Mohl bych, prosím tě, dovnitř? Pěkně mrzne."

"Jo. Pojd' dál. Dáš si šálek kávy?"

"Myslíš tekutý kofein? To bych moc rád."

Následoval ji do obývacího pokoje a zůstal ohromeně stát. Červená pohovka byla pryč. Nahradilo ji něco, co vypadalo jako obrovský banán. Televize byla čtyřikrát větší a ztratila ty své zaječí uši. Na místě kytíčkové tapety teď byly bílé hladké zdi podobné jako u něho v bytě. "Posaď se," řekla a odešla z pokoje. Za chvíli se vrátila s dvěma hrnkami. Jeden z nich postavila před něj tak prudce, až se na hladině nápoje vytvořila drobná hnědá vlnka, která mu vyšplouchla přímo na nohy.

"Cecílie, ty se zlobíš?"

"To sedí! Přijde si po patnácti letech a ptá se, jestli se zlobím?"

"Patnáct let!" vyrazil ze sebe Alan.

"Jo, přesně. Píše se rok 1994, ty jeden ztřeštěnej blázne."

"Ty má lásko! A tys čekala celou tu dobu..."

"U sta hromů, čekala, "skočila mu do řeči. "Když jsem tě tehdy v roce 1979 poznala, uvědomila jsem si, že už se v tom zatroleným manželství nemůžu ani minutu přetvařovat. Rozhodně jsem musela, v danvilleském měřítku, vytvořit rekord nejkratšího manželství. Rozpadlo se ani ne za dva měsíce. Byla jsem tedy rozvedená a bylo mi třicet. A zase jsem sama trávila sobotní večery a noci. A lidi vedli řeči. Bože, co ti toho napovídali. Ale já jsem si toho nevšímala, protože jsem konečně našla někoho, s kým jsem si rozuměla duší i tělem. Věřila jsem, že všechno dobře dopadne. Řekl mi, že to dá do pořádku. Že se vrátí. A tak jsem čekala. Čekala jsem rok. Čekala jsem dva roky. Potom tři. Po deseti letech mě přestalo bavit dál čekat. A jestli si myslíš, že bych se chtěla znovu rozvádět, tak jsi blázen."

"Chceš říct, že ses znovu vdala?"

"Co jiného jsem měla dělat? Když je ti čtyřicet a nějaký muž tě chce, chytneš takovou příležitost oběma rukama. A jak jsem pochopila, ztratil ses navždy."

"Cecilie, vždyť já jsem nebyl nikdy pryč. Byl jsem pořád tady kolem, ale nikdy ve správném čase. To ta zatracená mašina. Nejsem schopen to na tom ovládacím zařízení odhadnout."

"Možná, že by se Arnie na to mohl podívat, až se vrátí. On se ve strojích docela vyzná."

"Řekni mi, už jsi napsala tu povídku?"

"A o čem vlastně? Tak jako tak, jaký by v tom byl rozdíl? Ženské tajnosti se už rok nevydávají. Zbankrotovaly."

"Svaté kontinuum! Jestliže jsi nikdy tu povídku nenapsala, nemohl bych se přece o tobě dozvědět. Jak to tedy, že jsem tady? Ztraceně, tohle je paradoxní situace. A to jsem neměl v čase nic vyvést. Možná jsem i vyprovokoval válku s Indiány. Nevšimla sis nějaké změny v místních dějinách?"

"Cože?"

"To nic. Podívej, mám nápad. Kdy přesně ses rozvedla?"

"To já nevím. Koncem roku 79. V říjnu. V listopadu. Někdy v tu dobu."

"Dobrá. Zaměřím se tam. Listopad 1979. Čekej na mě."

"Jak?"

"Tvá otázka je na místě. Ale prostě mi musíš věřit. Já a ty budeme spolu sedět v tomhle pokoji. Přesně tady. Právě teď. Jen s jedním obrovským rozdílem: jestli nic nenamítáš, budeme patnáct let svoji."

"A co Arnie?"

"Arnie nic nepozná. Především si ho nikdy nevezmeš." Políbil ji na tvář. "Za minutku jsem zpátky. Tedy v roce 1979. Ty víš, jak to myslím". Otočil se směrem ke dveřím.

"Zůstaň," řekla. "Jsi jako ten chlapík, co si odskočí koupit za roh cigarety a vrátí se až za třicet let."

"Jaký chlapík?"

"Nic, to neznáš. Chci si jen být jistá, že se nevydáš někam jinam. Přines si ten stroj sem."

"To je ono?" zeptala se o chvíli později.

"Jo."

"Ale vždyť vypadá zatraceně stejně jako nějaký kolo."

"Kam ho mám dát?"

Vedla ho po schodech nahoru. "Semhle", ukázala mu. Alan rozložil kolo a postavil ho vedle

postele. "Nechci, aby ses mě zas ztratil," řekla.

"Můžu zůstat."

"Ale nemůžeš. Jsem vdaná a je mi přinejmenším o patnáct let víc než tobě."

"Na tvém věku mi nezáleží," odpověděl Alan. "Když jsem se do tebe zamiloval, byla jsi už třista let mrtvá."

"Ty tedy doopravdy víš, jak zalichotit děvčeti, co? Nezaměřuj ale rozhodně do roku 1979. Nemám jednoduše ráda nepochopitelné věci, nechápu je. Pokud máme udělat v celé věci někdy jasno, musíš se objevit před rokem 1973. V době, kdy má povídka vyjít. Zkus rok 71 nebo 72. Teď, když o tom tak přemýšlím, byla to pro mě zvláštní doba. Všechno se mi zdálo nějak neskutečné. Nic mě nelákalo, nic pro mě nemělo význam. Měla jsem neustále pocit, jako když na něco čekám. Den za dnem jsem takhle čekala, aniž jsem věděla na co."

Ustoupila stranou a dívala se, jak pomalu otáčí ciferníkem, až zmizel. Pak si na něco vzpomněla.

Jak jen na takovou věc mohla zapomenout? Bylo jí jedenáct a právě se česala před zrcadlem v ložnici. Najednou vykřikla. Když rodiče přiběhli a chtěli vědět, co se stalo, vyprávěla, že se tam objevil muž na kole. Málem s ní šli tehdy k dětskému psychiatrovi.

Zatracenej Alan, pomyslela si. Znovu to přetočil.

Stejný pokoj, jiné zařízení, jiná hodina. Alan několikrát zamrkal. Jeho oči obtížně přivykaly tmě. Jen stěží rozeznával tvar postavy na posteli. To, co potřeboval, ale viděl. Byla tam sama a měla velikost dospělého člověka. Sklonil se k hlavě. "Cecilie," zašeptal. "To jsem já." Dotknul se jejího ramene a jemně s ní zatřásl. Hmatem hledal puls.

Rozsvítil lampičku u postele. Nevěřicně pohlížel do povadlé tváře orámované stříbrnými vlasy. "Promiň, miláčku," řekl a přikryl jí prostěradlem hlavu. Vzdychl.

Posadil se na kolo a zahleděl se do těch několika málo vytištěných stránek. Jednou se určitě strefí.